

Sygn. akt VW 3555/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Klaudia Milek

Protokolant: Tomasz Janiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2019 r. sprawy, przeciwko K. J. s. S. i I. ur. (...) w W.

obwinionego o to że:

W piśmie z dnia 31 sierpnia 2017 r., będąc właścicielem pojazdu marki L. o nr rej. (...), wbrew obowiązкови na żądanie Straży Miejskiej nie wskazał w sposób umożliwiający identyfikację danych, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 19 lipca 2017 r. ok. godz. 07:45

tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 KW w związku z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.1997 Prawo o ruchu drogowym Dz. U. Nr 108 poz. 908 z późn. zm.

orzeka

I. Obwinionego K. J. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu.

II. Zasądza od (...) W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem kosztów postępowania.

Sygn. akt V W 3555/18

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 lipca 2017 r. ok. godz. 7:45 przy ul. (...) w W. Straż Miejska (...) W. ujawniła wykroczenie polegające na niezastosowaniu się do znaków drogowych P-20 „koperta” i D-18a „parking – miejsce zastrzeżone” z tabliczką T-29 informującą o miejscu przeznaczonym dla pojazdu samochodowego uprawnionej osoby niepełnosprawnej o obniżonej sprawności ruchowej przez kierującego pojazdem marki L. o numerze rejestracyjnym (...), tj. czyn z art. 92 § 1 kw.

Z uwagi na powyższe Straż Miejska podjęła czynności wyjaśniające i w ich wyniku ustaliła, że właścicielem pojazdu jest K. J., którego wezwała następnie do wskazania kierującego pojazdem lub użytkownika pojazdu w wymienionym wyżej dniu. W pismach datowanych na dzień 2 sierpnia 2017 r. i 31 sierpnia 2017 r. K. J. wskazał, że z przedmiotowego pojazdu, za jego zgodą, korzystają N. J. i J. J.. Dodał, iż żadna ze wskazanych przez niego osób nie przyznaje się do popełnienia wykroczenia drogowego, dlatego też nie jest on w stanie ustalić, która z kobiet korzystała z samochodu w dniu 19 lipca 2017 r. o godz. 7:45.

Z uwagi na powyższe K. J. został obwiniony o to, że w piśmie z dnia 31 sierpnia 2017 r., będąc właścicielem pojazdu marki L. o nr rej. (...), wbrew obowiązкови na żądanie Straży Miejskiej nie wskazał w sposób umożliwiający identyfikację danych, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 19 lipca 2017 r. ok. godz. 07:45, tj.

za wykroczenie z art. 96 § 3 KW w związku z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.1997 Prawo o ruchu drogowym Dz. U. Nr 108 poz. 908 z późn. zm.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

1. notatki urzędowej – k. 1
2. zdjęć - k. 2
3. wezwania - k. 3
4. potwierdzenia odbioru - k. 4
5. pism – k. 5, 8

Obwiniony K. J. w toku całego postępowania konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W piśmie datowanym na dzień 2 sierpnia 2017 r. wskazał, że za jego zgodą, z przedmiotowego pojazdu korzystają N. J. i J. J.. Podkreślił również, iż nie jest w stanie jednoznacznie ustalić, która z kobiet popełniła wykroczenie drogowe, gdyż żadna się do tego nie przyznała.

W piśmie datowanym na dzień 31 sierpnia 2017 r. K. J. podniósł, iż w poprzednim piśmie jednoznacznie wskazał osoby, które miały dostęp do samochodu, w związku z czym nie może być mowy o „braku wskazania”. Wskazał również, że jest właścicielem ponad 15 samochodów, z których korzysta 30 osób i większość z nich zazwyczaj przyznaje się do popełnienia wykroczeń drogowych.

Obwiniony stawiał się na rozprawie i w całości powtórzył przedstawione wcześniej stanowisko. Wskazał, iż sam nie korzysta z przedmiotowego pojazdu, a samochód na co dzień pozostaje do dyspozycji jego żony i dwóch córek. K. J. wyjaśnił, że jedna ze wskazanych przez niego córek – N. J. użyczyła samochód swojemu chłopakowi i prawdopodobnie to on popełnił wykroczenie drogowe. Obwiniony podniósł również, że w odpowiedzi na żądanie Straży Miejskiej wysłał dwa pisma, w których jednoznacznie wskazał osoby którym użyczył/powierzył pojazd. Podkreślił również, że to do Straży Miejskiej, a nie do niego, należało ustalenie sprawy. W odczuciu obwinionego wypełnił on obowiązek wynikający z art. 96 § 3 kw.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw do uznania obwinionego za winnego popełnienia wykroczenia z art. 96 § 3 kw.

Ustalenia stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie Sąd dokonał przede wszystkim w oparciu o znajdujące się w aktach sprawy dokumenty, których autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron postępowania. Wątpliwości co do zasady Sąd nadał również wyjaśnieniom obwinionego, które korespondowały z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie.

Zgodnie z art. 96 § 3 kw, karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Wykroczenie (zgodnie z art. 6 § 1 kw) można popełnić nie tylko w zamiarze bezpośrednim ale także ewentualnym, tzn. przewidując możliwość popełnienia wykroczenia godzić się na to.

Z akt sprawy wynika, że obwiniony dwukrotnie w pismach adresowanych do Straży Miejskiej w odpowiedzi na skierowane do niego wezwanie wskazywał, że z przedmiotowego pojazdu, za jego zgodą, korzystają N. J. i J. J.. Podniósł jednak, że z uwagi na to, iż żadna ze wskazanych przez niego kobiet nie przyznaje się do popełnienia wykroczenia drogowego, nie jest on w stanie stwierdzić, która z nich korzystała z samochodu w dniu 19 lipca 2017 r. ok. godz. 7:45. Co więcej, zwrócić należy uwagę, że w pismach kierowanych do Straży Miejskiej obwiniony bynajmniej nie uchylał się od odpowiedzialności za wykroczenie drogowe z art. 96 § 3 kw, za każdym razem wskazując, kto prawdopodobnie był wówczas użytkownikiem pojazdu.

Podkreślić należy, że spełnienie obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym może polegać na alternatywnym wskazaniu konkretnych osób mogących kierować danym pojazdem i wówczas zadaniem Straży Miejskiej było podjęcie dalszych czynności wyjaśniających (zob. wyrok Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie z dnia 14.03.2016 r., VI Ka 1310/15; wyrok Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 14 stycznia 2008 r., WAZ 111/07). Zwrócić należy natomiast uwagę, że poza kierowaniem kolejnych pism do obwinionego, Straż Miejska nie podjęła żadnych czynności w celu zweryfikowania informacji wskazanych w pismach K. J. (w razie uznania za niewystarczającą deklarację obwinionego w tym zakresie), chociażby poprzez przesłuchanie jego córek, które K. J. wskazał jako osoby korzystające z jego samochodu.

Tak więc, zdaniem Sądu ujawniony materiał dowodowy nie dał podstaw do uznania K. J. za winnego dokonania zarzucanego mu wykroczenia. W konsekwencji Sąd uniewinnił obwinionego w niniejszej sprawie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 119 § 2 pkt 1 kpw, obciążając nimi oskarżyciela publicznego. Stosownie bowiem do treści wskazanego przepisu (w brzmieniu obowiązującym od dnia 01.01.2018 r.) w razie uniewinnienia obwinionego koszty postępowania ponosi - w sprawie, w której wniosek o ukaranie złożył oskarżyciel publiczny – odpowiednio Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego. W przedmiotowej sprawie wniosek o ukaranie został skierowany przez Straż Miejską (...) W., a zatem koszty postępowania obciążają (...) W.. Wysokość tych kosztów została natomiast określona w oparciu o § 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji.